

Rex se postavil, přešel k oknu a otevřel ho dokořán. Zdálo se mu, že v místnosti není žádný vzduch, a potřeboval se zhluboka nadechnout. Jane ho následovala, opatrně k němu zezadu přistoupila a objala ho. Vyprostil se z jejího objetí, teď nemohl snést její doteky.

Jane šokovaně strnula a zčervenala. Rexovo chování se jí nepříjemně dotklo.

„Odpusť mi,“ řekl Rex, ale zůstal k ní stát zády.

„Doufala jsem, že to společně zvládneme.“

„Jak?“

„To sama netuším. Christian je naživu, to mi není lhostejné. Byl součástí mého života, měli jsme dceru. Nedokážu to vymazat ze svého života. Teď jsi ale jeho součástí ty, Rexi. Miluji tě a...“

„... a miluješ i Christiana.“

Jane se nadechla, nic na to však neřekla. Svým způsobem měl pravdu. V okamžiku, kdy se jí Christian dotknul, svět se rozplynul a s tím přišly pochybnosti, co vůbec cítí k Rexovi. Dnes je ale tohle všechno pryč, Rex je tu s ní. A ona je stále jeho žena, přesvědčovala se.

„Jsi potichu, to mluvíš za vše.“ Otočil se a střetl se s jejíma očima. Přečetl si v nich to, co očekával, a přitom se před chvílí v duchu modlil, aby tam právě tohle nenalezl – pochybnosti.

„Přece musíš chápat, jak těžká je to pro mě situace, Rexi. Víš, jak moc jsem si vyčítala, že jsem Christianovi dávala za vinu smrt našich dětí. Ale jsem si jistá tím, že chci zůstat s tebou.“

„Jsi si jistá?“ ušklíbl se Rex, prošel kolem ní a posadil se zpátky do křesla. Nervózně si poklepával prsty o opěrku a snažil se vymyslet nějaké východisko. To, že ho nic nenapadalo, jen rozdmýchávalo jeho zuřivost. Připadal si tak bezradný! A pocit bezradnosti k smrti nesnášel. Vždy si se vším věděl rady, dokázal si najít únikovou cestu z každé nepříznivé situace... Ale tahle byla nad jeho síly. Nehodlal se smířit s rolí pozorovatele, kterému pak šance na šťastný život s Jane uteče mezi prsty.

„Co víc po mně můžeš žádat, Rexi?!“ rozčílila se již Jane setrvávající u otevřeného okna. Zdálo se, jako by do ní veškerý svět soustředil svůj žár. I vzduch proudící dovnitř se jí zdál horký.

Rex věděl, co může být ještě horší než ničivá nejistota. Touha po tom, aby Jane byla šťastná. Pokud se nakonec rozhodne pro Christiana, nechá ji jít. Pro její štěstí se raději sám utrápí někde zapomenutý. Měl za to na sebe takovou zlost! Raději by ji začal hned nenávidět, než aby si tak hrozně ublížil.

„Máš pravdu, nic.“

Jane si vzdychla, posadila se proti Rexovi a vzala mu ruku do dlaní, i když se tomu nepatrně bránil.

„To, co se tu odehrálo minulé noci...“

Rex zbystřil. „Co se tu vlastně stalo?“

„Nic, za co bych měla výčitky svědomí,“ zalhala okamžitě, až ji to samotnou překvapilo. Vzpomínky na Christianovy polibky musí pohřbít hluboko ve své mysli.

„Mám ti důvěřovat?“

„Copak jsem ti někdy dala příležitost o mně pochybovat?“

„Ne,“ odpověděl Rex. „Zatím ne.“

Jane vytušila, že jí nevěří. Možná v odlesku jejích očí zahlédl jiskru toužící po přiznání, tu, o které neměla ponětí ani sama Jane.

„Rexi, vždyť... Přece jsem ti tohle všechno nemusela říkat. Kdybych měla nějaké jiné úmysly, tak proč...“

„Neřekla jsi mi o muži v zahradě, neřekla jsi mi, že se máte sejít další noc. Co kdyby to nebyl Christian? Co kdyby tě chtěli znovu nalákat do nějaké pasti? Copak ses za tu dobu nic nenaučila?!“

Jane polkla, chápala jeho výčitky, rozuměla mu. Ano, nechovala se vůbec opatrně. Když nad tím přemýšlela, měla vlastně neuvěřitelné štěstí, že tím mužem byl Christian.

„Ohrozila jsi životy nás všech! Jak chceš, abych ti po tom ještě věřil?“

„Milujeme se...“

„Neunáhlej se, Jane! Nejsi si tím příliš jistá, přiznej si to a přestaň nám tu konečně lhát. Uvnitř cítíš touhu po Christianovi a Bůh mě zatrat', protože já tě chápu. Jenom nemám ponětí, co teď ode mě očekáváš.“

„Očekávám tvé pochopení a to, že mě budeš stále milovat a stát při mně.“

Rex přikývnul. Vlastně po něm chtěla, aby se choval, jako kdyby se nic nestalo. Měl by teď předstírat, že mu neřekla o setkání s Christianem, život jde prostě dál. Jenomže tak snadné to nebylo. Ani pro ni, a rozhodně ne pro něj.

„Vím, že teď není vhodné položit ti otázku a žádat na ni okamžitě odpověď, ale přesně to udělám, Jane.“

Nechala vyklouznout jeho ruku ze své a napřímila se. Předem jeho otázku znala, předem se na ni pokusila najít nejupřímnější odpověď, přesto ji zaskočila, jako kdyby jí srdce probodl dýkou a pak jí v ráně několikrát otočil.

„Chceš zůstat se mnou, nebo dáš přednost Christianovi?“

A pak jen sledoval, jak Jane otevírá ústa a nevychází z nich žádné slovo. Srdce mu pohlcovala temnota, hrdlo svírala úzkost. Dával jí další vteřiny na odpověď, znovu se modlil k Bohu, aby jej vyslyšel.

„Co tím sleduješ, Rexi?“ pokračovala Jane otázkou.

„Odpovíš mi?“

„Přece znáš odpověď.“

„Neznám, Jane. Právě, že ji neznám.“

„Samozřejmě, že zůstanu s tebou, Rexi.“

„Nechci, aby to byla samozřejmost!“ vykřikl Rex a vztekle uhodil rukou do křesla. „Tohle nemá být žádná samozřejmost, Jane! Samozřejmě je, že zůstaneš s mužem, se kterým čekáš dítě, to ano, ale chceš s ním zůstat pro to, že ho miluješ víc, než toho prvního?!“

Jane si vzdychla. „Miluji tebe, Rexi. Ty jsi ten, kdo mě zachraňoval před zuřícím králem, kdo se postaral o mého syna s Jamesem Taylorem, kdo se vzdal vlastního života, aby mohl žít ten můj.“

Znovu a znovu si její slova v duchu opakoval. Pokud očekával, že se po nich všechny nejistoty rozplynou, mýlil se. Ačkoliv Jane byla zajisté bezelstná, její slova pro něj vyznívala jaksi prázdně. Slova ostatně nic nedokazují. Mohla mu naslibovat spousty věcí a nakonec se rozhodnout žít s Christianem.

„Dokážu pochopit, jestli se k němu nakonec vrátíš, Jane,“ rozhodl se k ní být zcela otevřený. „Ale nikdy vám nedám dítě, které teď nosíš pod svým srdcem!“

***

„Proboha, Christiane!“ vykřikla znovu Jane. „Copak si neuvědomuješ, v jaké situaci jsme se teď ocitli?! Chceš po mně snad, abych ublížila Rexovi jen proto, že ses tu najednou po třech letech objevil a opakuješ mi, jak mě miluješ?“

Christian nezaváhal ani na okamžik. Přesně tohle po Jane chtěl, přesně tohle se honilo v jeho představách.

„Ano, Jane.“

Jeho odpověď ji rozčílila. Vstala a začala přecházet netrpělivě po místnosti. Najednou jí vůbec nevadilo, že ji Christian vidí v noční košili, která obkreslovala její půvabné tělo. Způsobovala mu tím hrozná muka. Toužil ji strhnout okamžitě do náruče, líbat ji a pak se s ní

milovat, jako kdysi, když ještě jejich vztah nenarušily jeho odjezdy ke králi, když se těšili na narození Rosamundy a Menfield ožil jejich štěstím.

„Nechtěl jsi, abychom se znovu setkali. A kdyby k tomu přece jen někdy v budoucnosti došlo, s Natashou jste zfalšovali dopisy, ve kterých se doznáváš lásky ke králi. Proč teď taková změna? Proč se nechováš, jako bych už pro tebe neexistovala?“

„Protože, když jsem tě spatřil, uvědomil jsem si tu hroznou chybu.“

„Je pozdě litovat.“

„Opravdu, Jane?“

Zastavila se a pohlédla mu do očí. Stála od něj jen několik kroků, a kdyby nestínila svitu svíček, mohla by si v jeho očích přečíst všechno. Christian se jí jen tak nevzdá. A ona bude tou, která se ocitne mezi dvěma světy a bude muset volit. Vlastně se tam již ocitla.

„Sama pochybuješ,“ pokračoval Christian. „Nemůžeš popřít lásku, která mezi námi byla, která stále pokračuje.“

Jane by si nejraději zacpala uši, aby ho nemusela poslouchat. Její duše s ním souhlasila, to mu však nemohla přiznat. Kéž by tu byl Rex, kéž by tohle všechno s jeho pomocí dokázala zvládnout!

Otočila se k Christianovi zády. Musí něco udělat, jinak mu podlehne a zradí tak muže, který jí vrátil život. Nesmí Rexovi ublížit, ať to stojí sebevíc úsilí! Na to však bylo pozdě, protože v další chvíli stál Christian za ní a objímal ji kolem ramen.

„Miluji tě, copak to nestačí?“

Cítila jeho dech na šíji a tělem jí projelo horečnaté vzrušení. Ve chvíli, kdy jí Christian začal něžně přejíždět prsty po těle, se k němu obrátila čelem a přitiskla se k jeho hrudi s takovou naléhavostí, že mu málem vyrazila dech. Z očí se jí přitom řinuly slzy. Porazila sama sebe, nepřekonalala naléhavou touhu být v Christianově náručí, nezůstala Rexovi věrná. Cítila se nadpozemsky šťastná a zoufalá zároveň. Zradila... Milovala... Milovala a zradila.

„Jane, lásko,“ opakoval Christian. Pak vzal Janinu tvář do dlaní a nepřestával ji líbat.

Jane měla pocit, jako by se s ní točil svět. Christian ji líbal vášnivě a musel ji zachytit v pase, aby neomdlela. Když se konečně vzpamatovala, s ještě větší naléhavostí vyhledala jeho rty, objímala jeho pevné mužné tělo, rozepla mu kabátec a prsty se nedočkavě propracovala až pod jeho košili. Konečky prstů vnímala jeho svaly a mužnou zarostlou hrud', a aniž by si to uvědomovala, začala vést Christiana blíž k posteli.